AZ EURÓPAI UNIÓ KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉKÉNEK ÍTÉLETE (második tanács)

2010. október 28.*

„Közszolgálat — Tisztviselők — Elbocsátó határozat — Gondoskodási kötelezettség — Szakmai alkalmatlanság — Egészségügyi okok”

Az F-92/09. sz. ügyben,

az EK 236. cikk és az EA 152. cikk alapján

U, az Európai Parlament korábbi tisztviselője (lakóhelye: Luxembourg [Luxemburg], képviselik: F. Moyse és A. Salerno ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik: S. Seyr, K. Zejdová és J. F. de Wachter, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: H. Tagaras elnök, S. Van Raepenbusch (előadó) és M. I. Rofes i Pujol bírák,

hivatalvezető: R. Schiano tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. július 8-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2009. november 6-án benyújtott keresetlevéllel a felperes kéri a 2009. július 6-i határozat megsemmisítését, amellyel az Európai Parlament 2009. szeptember 1-jével elbocsátotta (a továbbiakban: megtámadott határozat), és az általa állítólag elszenvedett nem vagyoni kár megtérítéseként, minden jogának fenntartása mellett, 15 000 euró megfizetését.

* Az eljárás nyelve: francia.

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 9. cikkének (6) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az 51. cikk alkalmazásához kikérik a szakmai alkalmatlansággal foglalkozó tanácsadó vegyes bizottság véleményét.”

3 A személyzeti szabályzat 24. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A[z Unió] segítséget nyújt[…] minden tisztviselőnek, különösen olyan személy elleni eljárásban, aki a tisztviselő vagy családtagjai sérelmére, a tisztviselő beosztása vagy feladatainak ellátása miatt fenyegetést, becsületsértést, rágalmazást, illetve bármely személy vagy vagyon elleni támadást követett el.

A[z Unió] egyetemlegesen megtéríti[…] a tisztviselőnek az ilyen esetben elszenvedett kárt, amennyiben azt nem a tisztviselő szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása okozta, és az elkövetőtől nem tudott kártérítést kapni.”

4 A személyzeti szabályzat 51. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Minden intézmény eljárásokat dolgoz ki az alkalmatlanság eseteinek megfelelő időben és módon történő felismerésére, kezelésére és orvoslására. Ha ezen eljárásokat már kimerítették, a 43. cikkben említett egymást követő időszakos értékelések alapján továbbra is alkalmatlannak bizonyuló tisztviselő elbocsátható, visszaminősíthető vagy ugyanabban a fokozatban alacsonyabb csoportba vagy alacsonyabb fokozatba sorolható.

(2) Minden, a tisztviselő elbocsátására, visszaminősítésére vagy alacsonyabb csoportba sorolására irányuló javaslat tartalmazza az alapjául vonatkozó indokokat, és azt közlik az érintett tisztviselővel. A kinevezésre jogosult hatóság javaslatát a 9. cikk (6) bekezdésében említett tanácsadó vegyes bizottság elé utalják.

(3) A tisztviselőnek joga van teljes személyi aktájához hozzáférni, valamint másolatokat készíteni az eljáráshoz kapcsolódó valamennyi dokumentumról. A javaslat kézhezvételétől számítva legalább tizenöt nap áll rendelkezésére védelme elkészítésére. A tisztviselőt egy általa kiválasztott személy segítheti. A tisztviselő írásbeli észrevételeket nyújthat be. Meghallgatását a tanácsadó vegyes bizottság végzi. A tisztviselő tanúkat is hívhat.

(4) Az intézményt a tanácsadó vegyes bizottság előtt a kinevezésre jogosult hatóság által e célból kijelölt tisztviselő képviseli. Az említett tisztviselő az érintett tisztviselőével megegyező jogokkal rendelkezik.

(5) A (2) bekezdés szerinti javaslat és az érintett tisztviselőtől vagy a tanúktól származó írásbeli és szóbeli nyilatkozatok fényében a tanácsadó vegyes bizottság többségi szavazással indokolással kísért véleményt nyilvánít, amelyben megállapítja a kérésére rögzített tények figyelembevételével helyénvalónak ítélt intézkedést. Az említett véleményt az ügy előterjesztésének időpontjától számított két hónapon belül továbbítja a kinevezésre jogosult hatóságnak és az érintett tisztviselőnek. A tanácsadó vegyes bizottság határozatairól az elnök nem szavaz, kivéve eljárási ügyekben és szavazategyenlőség esetén.

Az érintett tisztviselő meghallgatása után a kinevezésre jogosult hatóság a tanácsadó vegyes bizottság véleményének kézhezvételétől számított két hónapon belül határozatot hoz. A határozat indokolást is tartalmaz. A határozat megjelöli hatálybalépésének napját.

(6) Az alkalmatlanság miatt elbocsátott tisztviselő a (7) bekezdésben meghatározott időszakban havi elbocsátási támogatásban részesülhet, amely az 1. besorolási fokozat első fizetési fokozatába tartozó tisztviselők havi alapilletményének felel meg. A tisztviselő ugyanebben az időszakban a 67. cikkben előírt családi támogatásokra is jogosult. A háztartási támogatást a VII. melléklet 1. cikkével összhangban az 1. besorolási fokozatba tartozó tisztviselők havi alapilletménye alapján számítják ki.

Amennyiben a tisztviselő az (1), (2) és (3) bekezdésben említett eljárás megkezdését követően lemond, illetve ha teljes nyugdíj azonnali folyósítására jogosult, a támogatást nem fizetik ki. Amennyiben a nemzeti rendszerben munkanélküli-járadékra jogosult, ennek összegét a fenti támogatásból levonják.

(7) A (6) bekezdésben említett kifizetéseket a következő időszakokban folyósítják:

a) három hónapig, ha a tisztviselő az elbocsátó határozat meghozataláig öt évnél kevesebb szolgálati időt teljesített;

b) hat hónapig, ha a tisztviselő legalább öt, de tíz évnél kevesebb szolgálati időt teljesített;

c) kilenc hónapig, ha a tisztviselő legalább 10, de 20 évnél kevesebb szolgálati időt teljesített;

d) 12 hónapig, ha a tisztviselő 20 évnél hosszabb szolgálati időt teljesített.

(8) Az alkalmatlanság miatt visszaminősített vagy alacsonyabb csoportba sorolt tisztviselő hat év elteltével kérelmezheti az ezen intézkedésre vonatkozó valamennyi utalás törlését személyi aktájából.

(9) A tisztviselő – saját kezdeményezésére – az eljárás során felmerült ésszerű költségeinek megtérítésére jogosult, beleértve a védelmét ellátó, nem az intézményhez tartozó tanácsadónak fizetendő díjat, amennyiben az e cikkben előírt eljárás a tisztviselő elbocsátását, visszaminősítését vagy alacsonyabb csoportba sorolását kimondó határozat nélkül zárul.”

5 A személyzeti szabályzat 59. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az a tisztviselő, aki bizonyítja, hogy betegség vagy baleset miatti munkaképtelensége folytán feladatait nem tudja ellátni, betegszabadságra jogosult.

[…]

(4) A kinevezésre jogosult hatóság a rokkantsági bizottság elé terjesztheti minden olyan tisztviselő ügyét, akinek az összesített betegszabadsága bármely hároméves időszak alatt meghaladja a 12 hónapot.

(5) A tisztviselő kötelezhető arra, hogy az intézményi orvos vizsgálatát követően betegszabadságra menjen, ha ezt egészségi állapota megköveteli, vagy ha háztartásának egyik tagja fertőző betegségben szenved.

[…]”

6 A tisztviselők esetleges szakmai alkalmatlansága esetén az alkalmatlanság megállapítása, kezelése és megoldása érdekében folytatott felzárkózási eljárásra vonatkozó, a Parlament elnöksége által 2006. július 3-án elfogadott belső szabályzat (a továbbiakban: belső szabályzat) 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A szakmai alkalmatlanság kezelésére irányuló, a személyzeti szabályzat 51. cikkének (1) bekezdésével összhangban e határozatban megállapított belső szabályzat szerinti eljárás (a továbbiakban: felzárkózási eljárás) célja, hogy valamennyi ilyen esetet a lehető leghamarabb és módszeresen rendezzenek, ily

módon segítve [helyesen: hozzásegítve] az érintett tisztviselőt a teljesítményértékelő jelentésben [helyesen: értékelő jelentésben] a munkaköri leírással összhangban előírt feladatok ellátásához szükséges szakmai színvonal eléréséhez, valamint annak elkerüléséhez, hogy a személyzeti szabályzat 51. cikkében szereplő intézkedéseket hozzák meg ellene (elbocsátás, alacsonyabb beosztásba történő áthelyezés [helyesen: visszaminősítés], a besorolási fokozat megtartásával vagy csökkentésével).”

7 A belső szabályzat 3. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A felzárkózási eljárásra a teljesítményértékelő jelentésekről [helyesen: értékelő jelentésekről] szóló általános végrehajtási rendelkezésekben […] (a továbbiakban: Rapnot [helyesen: értékelési] ÁVR) meghatározott teljesítményértékelő eljárással [helyesen: értékelési eljárás] párhuzamosan kerül sor.”

8 A belső szabályzat 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Közvetlenül a szakmai alkalmatlanságra utaló jelek felismerését követően az első értékelő feljegyzésben hívja megbeszélésre a tisztviselőt, feltüntetve a megbeszélés témáját. A feljegyzésben tájékoztatja a tisztviselőt jogairól, amelyek a jelen szabályzat 14. cikkében szerepelnek. A megbeszélést követően az első értékelő indoklással ellátott levélben ad tájékoztatást a végső értékelést végző személynek. A tisztviselő megkapja a levél másolatát.

(2) Adott esetben a végső értékelést végző személy tanácsadó kinevezésére kéri fel a [Személyzeti Főigazgatóság] humánerőforrás-stratégiai igazgatóságát. Ekkor a végső értékelést végző személy is megbeszélésre hívja a tisztviselőt. A megbeszélésen részt vesz az első értékelő és a tanácsadó is.

(3) A megbeszélésen a végső értékelést végző személy azonosítja a tapasztalt alkalmatlanság okait, adott esetben dönt a felzárkózási eljárás elindításáról, és támogatási tervet határoz meg a tisztviselő számára (a továbbiakban: felzárkózási terv). Tájékoztatja a tisztviselőt a felzárkózási eljárás velejáróiról.

[…]”

9 A belső szabályzat 8. cikke előírja:

„(1) A végső értékelést végző személy, amennyiben a […] 7. cikk szerint megtartott megbeszélésen azt a következtetést vonja le, hogy a tisztviselő kapcsán tapasztalt jelek egészségügyi jellegű nehézségeknek tudhatók be, vagy a tisztviselő ilyen jellegű nehézségekről tesz említést, azonnal az orvosi szolgálattól kér tájékoztatást. Ebben az esetben a felzárkózási eljárás elindítását és a felzárkózási terv meghatározását elhalasztják az orvosi szolgálat válaszának kézhezvételéig.

(2) Az orvosi szolgálat írásban ad választ a végső értékelést végző személynek, az érintett tisztviselőnek és a tanácsadónak, az orvosi titoktartás követelményeinek és a személyes adatok bizalmas jellegének szigorú betartásával.

(3) Ha az orvosi szolgálat válasza szerint az érintett tisztviselő helyzetét kizárólag a személyzeti szabályzatnak a tisztviselők egészségi állapotával kapcsolatos rendelkezései szerint kell kezelni, a végső értékelést végző személy nem indíthat ellene felzárkózási eljárást. Erről értesítést kap a tisztviselő, az első értékelő és a tanácsadó.

(4) Ellenkező esetben a végső értékelést végző személy ismételten megbeszélésre hívja a tisztviselőt, az első értékelőt és a tanácsadót a felzárkózási eljárás elindítása és a felzárkózási terv meghatározása végett.

(5) Az orvosi szolgálat később is bármikor közbeléphet, írásos tájékoztatást küldve a végső értékelést végző személynek és az érintett tisztviselőnek ez utóbbi egészségi állapotával kapcsolatos álláspontjáról, valamint az ebből levont következtetéseiről. Erről értesítést kap a tisztviselő, az első értékelő és a tanácsadó. A következtetések alapján a végső értékelést végző személy dönt a felzárkózási eljárás elindításáról, illetve a már zajló [helyesen: folyamatban lévő] felzárkózási eljárás lezárásáról."

10 A belső szabályzat 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Július folyamán, miután a két értékelő a tanácsadó jelenlétében megbeszélést folytatott az érintett tisztviselővel, elkészítik a Rapnot [helyesen: az értékelési] ÁVR 17. cikke által előírt időközi jelentést. Az időközi jelentést a két értékelő és az érintett tisztviselő dátumozza és aláírja, a tisztviselő továbbá feltüntetheti rajta észrevételeit. A tanácsadó megkapja a jelentés másolatát.

(2) Ha az időközi jelentés azt állapítja meg, hogy a tisztviselő már nem mutat szakmai alkalmatlanságot, a végső értékelést végző személy dönt a felzárkózási eljárás lezárásáról, és a […] 13. cikk nem alkalmazandó. Ellenkező esetben a végső értékelést végző személy a tanácsadó véleményének kikérése után megerősíti, hogy a felzárkózási eljárás a referenciaév végéig folytatódik. A tisztviselő mindkét esetben írásos értesítést kap.

[…]"

A jogvita alapját képező eljárás

11 A felperest 2005. május 1-jén nevezték ki tisztviselővé a Parlamentnél titkárként, C*1 (jelenleg AST 1) besorolási fokozattal. A 2005. május 1-je és 2006. január 31-e között a Fordítási és kiadási főigazgatóságon a Kérelmek tervezése és kezelése egységnél töltött próbaidejének lejártakor a felperest véglegesítették.

12 A felperes első értékelője a 2005-ös évre vonatkozó értékelő jelentésben megemlítette, hogy a felperes nagyra becsült új munkatárs. Ugyanez az értékelő jelentés érdemesnek minősítette a felperest.

13 A 2006-os évre vonatkozó értékelő jelentés ugyan még mindig érdemes tisztviselőnek tüntette fel a felperest, azonban jelezte, hogy a felperesnek javítania kell a kommunikációs képességein, mivel az emberi kapcsolatok terén a problémák oka néha a kommunikáció hiánya, és „jóllehet a felperes teljesítménye kielégítő, a csoport tagjaival való kommunikációra vonatkozó hajlandósága romlott".

14 A Fordítási és kiadási főigazgatóság Kérelmek tervezése és kezelése egységének irodavezetője (a továbbiakban: irodavezető) 2007. július 10-i levelében felkérte az említett főigazgatóság főigazgatóját (a továbbiakban: főigazgató), hogy a felperes vonatkozásában fontolja meg a felzárkózási eljárás indításának lehetőségét. Ebben a levélben az irodavezető említést tett az általa 2007. július 9-én – a belső szabályzat 7. cikke (1) bekezdésének rendelkezései alapján – a felperessel folytatott megbeszélésről.

15 Az irodavezető 2007. augusztus 8-án is levelet intézett a főigazgatóhoz, amelyben többek között arról számolt be, hogy a felperes nem megfelelően kezeli a fordítási kérelmeket, nem képes kommunikálni a munkatársaival, jogosulatlanul van távol, valamint a magatartása udvariatlan, és nem szakszerű. Az irodavezető többek között a következőket jelezte ebben a levélben:

„[A felperes] egyetemi végzettséggel rendelkezik, és valószínűleg csalódást érez amiatt, hogy asszisztensi feladatokat kell ellátnia. Az a határozott benyomásom, hogy [a felperes] megveti, és hiábavalónak tartja a munkáját. Azt is meg kell jegyezni, hogy a teljesítménye és a viselkedése teljes mértékben megváltozott a véglegesítés után."

16 A belső szabályzat 7. cikkének (2) bekezdése alapján a felperes 2007. szeptember 17-én és 20-án két megbeszélésen vett részt. E megbeszéléseket követően 2007. szeptember 24-én felzárkózási eljárás indult 2007. december 31-ig alkalmazandó felzárkózási tervvel. Ezen eljárás keretében az irodavezető volt az első értékelő és a főigazgató a végső értékelést végző személy.

17 A 2007. december 3-án a felperessel folytatott újabb megbeszélést követően a főigazgató a 2007. december 10-i levélben a felzárkózási eljárás meghosszabbításáról határozott. Ebben a levélben a főigazgató mindazonáltal megállapította, hogy a felzárkózási eljárás megindulása óta fejlődés történt a felperes teljesítményének minősége és a felperes magatartása terén.

18 A 2007-es évre vonatkozó értékelő jelentés – amelyet 2008. március és április hónapban készítettek el – többek között jelezte, hogy a számos figyelmeztetés ellenére a felperes teljesítménye nagymértékben romlott a 2007-es év folyamán. A jelentés egyébiránt a felperest már nem minősítette érdemes tisztviselőnek.

19 A belső szabályzat 12. cikke alapján 2008 júliusában időközi jelentés készült. Ez a 2008. január 1-je és június 30-a közötti időszakra vonatkozó jelentés többek között jelezte, hogy a felperes részben javított a viselkedésén a vele kapcsolatban álló szervezeti egységek és munkatársak vonatkozásában. A jelentés ugyan nem állapított meg szakmai alkalmatlanságot, azonban kifejtette, hogy a megállapított javulást az általános teljesítmény következetes és hosszú távú fejlődésének kell megerősítenie.

20 Az irodavezető a 2008. július 9-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a felzárkózási eljárás a 2008-as év végéig folytatódik.

21 2008. augusztus 12-én a felperest felhívták, hogy augusztus 14-én jelenjen meg az orvosi szolgálat előtt.

22 2008. szeptember 4-én a Fordítási és kiadási főigazgatóság humánerőforrás szervezeti egysége vezetőjének kérésére – aki aggódott amiatt, hogy a felperes nem válaszolt az orvosi szolgálatnak az előző pontban hivatkozott felhívására – a Parlament egyik szociális asszisztense elment a felperes munkahelyére. Ezen szociális asszisztens szerint a megbeszélésükön a felperes kijelentette, hogy a feletteseinek „nem kell nyugtalankodniuk” miatta.

23 2008. október 13-án a felzárkózási eljárás keretében az irodavezető jelenlétében lefolytatott megbeszélés során a felperesnek a Fordítási és kiadási főigazgatóság „X” egységéhez való áthelyezést javasolták. A felperes, mivel elfogadta a javaslatot, 2008 októbere során az említett egységnél helyezkedett el. A fent említett megbeszélésen úgy határoztak, hogy a felperes 2008. decemberi éves szabadságára tekintettel a felzárkózási eljárásra vonatkozó végső megbeszélést 2008. november 26-ra előrehozzák.

24 2008. november 19-én az „X” egység egyik tanácsosa e-mailt küldött az irodavezetőnek és a főigazgatónak, amelyhez csatolta az e tanácsos és az említett egység vezetője között november 5-én a felperesnek ezen egységbe való beilleszkedése tárgyában megtartott találkozóról készült beszámolót. Ez a beszámoló többek között jelezte, hogy a felperes jószándékúnak mutatkozik, azonban kommunikációs problémái vannak a munkatársaival, a magatartása miatt elszigetelődik a szervezeti egységén belül, és a szóban forgó egység vezetője attól tart, hogy ez a magatartás hosszú távon rontja a légkört a szervezeti egységben. A jelentés azt is jelezte, hogy számos erőfeszítést tettek arra vonatkozóan, hogy a felperes számára pszichológiai segítséget nyújtsanak – szükség esetén orvos vagy szociális munkás útján – de a felperes tagadta, hogy problémái lennének, és minden segítséget elhárított.

25 2008. november 20-án a felperes eleget tett a Parlament orvosszakértője felhívásának, aki többek között a Parlament szociális asszisztensének jelenlétében fogadta őt.

26 A jelen ítélet 23. pontjában említett megbeszélésen tájékoztatták a felperest, hogy nem tartják kielégítőnek az „X” egységnél nyújtott teljesítményét, és a nehézségek oka valószínűleg a felperes saját magatartása. Az irodavezető azt is közölte a felperessel, hogy javasolni fogja a felperes elbocsátását a kinevezésre jogosult hatóságnak.

27 A belső szabályzat 13. cikke értelmében a külön jelentést 2008. december 18-án készítették el. Ebben a jelentésben többek között megjelölték, hogy az a körülmény, hogy a felperes munkája és magatartása nem javult az „X” egységben, azt mutatja, hogy az általa tapasztalt nehézségeket kizárólag a saját magatartásának köszönheti, és nem a munkatársainak, vagy annak a ténynek, hogy multikulturális környezetben dolgozott. Végső soron a Kérelmek kezelése szervezeti egység vezetője azért javasolta a felperes elbocsátását a kinevezésre jogosult hatóságnak, mert a hiányosságok tartósan fennálltak a kommunikáció és a konkliktusmegoldás terén, és mert a felperes vonakodott megérteni és követni az utasításokat, valamint felelősséget vállalni a tetteiért.

28 A 2009 februárjában elkészített, 2008-as évre vonatkozó értékelő jelentés ugyanazokról a problémákról számolt be, mint amelyekről a 2008. december 18-én elkészített külön jelentés záró része is említést tett.

29 Ezt követően felkérték a szakmai alkalmatlansággal foglalkozó tanácsadó vegyes bizottságot (a továbbiakban: bizottság), hogy nyilvánítson véleményt a felperes elbocsátására vonatkozó javaslatról.

30 A 2009. május 14-én egyhangúlag elfogadott véleményében (a továbbiakban: vélemény) a bizottság nem csupán azt jelezte, hogy a felperessel együtt dolgozó bizonyos személyek közölték a bizottsággal, hogy kétségeik vannak a felperes elmeállapotát illetően, hanem azt is, hogy a felperes meghallgatása alapján magának a bizottságnak is az volt a határozott benyomása, hogy a felperes elmeállapota labilis, illetve zavart.

31 A bizottság azt is jelezte, hogy az általa lefolytatott meghallgatások alapján megállapítást nyert, hogy a felperes feletteseinek az az egybehangzó véleménye, hogy a felperes kevéssel a véglegesítése után elkezdett szokatlanul viselkedni, amely viselkedés magában foglalta többek között a munkatársaival szembeni időszakos antiszociális kitöréseket, a feladatai elvégzésének – nyilvánvaló ok nélküli, vagy excentrikus okokból való – megtagadását, továbbá illetlen kitörő nevetéseket. Ezenfelül a bizottság munkája során kiderült, hogy a Fordítási és kiadási főigazgatóság 2008 augusztusában érintkezésbe lépett a Parlament orvosi szolgálatával, és a szolgálat, az általa már 2006 decemberében kimutatott „esetleges depresszió jeleinek” ismételt vizsgálata céljából találkozót javasolt a felperesnek, a felperes azonban nem válaszolt a felhívásra; a Fordítási és kiadási főigazgatóság ekkor a Parlament szociális szolgálatának közbenjárását kérte, de a felperes ezt visszautasította.

32 A bizottság a véleményében megállapította, hogy a felperes nem képes a számára kijelölt szakmai feladatokat kielégítően ellátni, és a Parlamenthez hasonló multikulturális környezetben dolgozni. A bizottság azt is megállapította, hogy az adminisztrációnak meg kell vizsgálnia, hogy a felperes szakmai alkalmatlansága egészségügyi okokra vezethető-e vissza. Végül a bizottság jóváhagyta az elbocsátásra vonatkozó javaslatot, amennyiben bizonyítják, hogy a felperes szakmai alkalmatlansága nem egészségügyi okoknak tudható be, vagy amennyiben a felperes visszautasítja azokat az orvosi vizsgálatokat, amelyek a szakmai nehézségei egészségügyi eredetének cáfolatához szükségesek.

33 A felperest az adminisztráció 2009. június 25-én meghallgatta, majd a felperessel 2009. július 7-én közölt megtámadott határozattal elbocsátotta.

34 2009. augusztus 7-én a Parlament luxembourgi orvosszakértője pszichiáter szakorvost kért fel a felperes vizsgálatára. Ez az orvos a 2009. augusztus 18-án levélben továbbított véleményében határeseti személyiségzavart diagnosztizált a felperesnél miután a következő megállapításokat tette:

„A pszichiátriai vizsgálat nem mutatja elmezavar jelét: [a felperes] térben és időben jól orientált. Nem áll fenn egyértelmű pszichotikus tünet. [A felperes] nem fejez ki öngyilkossági képzeteket. Ezzel szemben a beszédében kevéssé feltűnő üldözési gondolatokat vettem észre. Fennáll a sértettség benyomása, és az a benyomás, hogy nem szeretik, mivel a munkatársai nem értik meg, és senki sem veszi figyelembe a kulturális különbözőségét. [A felperes] konfliktussal terheltnek írja le a viszonyát a hivatali feletteseivel, akik állítólag kétségbe vonták, hogy képes munkája elvégzésére. Az elbeszélése alapján meg kell jegyezni, hogy [a felperes] hajlamos az események paranoid értelmezésére. Feltételezésem szerint a határeseti személyiségzavar áll fenn.”

35 A 2009. augusztus 18-i orvosi véleményt a felperes tudomására hozták, aki a jogi képviselőinek 2009. augusztus 26-i levele útján többek között e vélemény alapján kérte, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a további orvosi vizsgálatok elvégzéséig függessze fel a megtámadott határozat végrehajtását. Ezt a kérelmet a kinevezésre jogosult hatóság a 2009. szeptember 2-i határozatával elutasította.

36 A felperes 2009. október 1-jén a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben.

Az eljárás és a felek kérelmei

37 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2009. november 6-án benyújtott, és az F-92/09. R. számon nyilvántartásba vett ideiglenes intézkedés iránti kérelmében a felperes kérte egyrészt a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését, másrészt ideiglenes intézkedések elrendelését.

38 A 2009. november 19-i levelében a Hivatal közölte a felekkel a Közszolgálati Törvényszék azon határozatát, amely helyt adott a felperes névtelenség megőrzése iránti kérelmének.

39 A Közszolgálati Törvényszék elnöke az F-92/09. R. sz., U kontra Parlament ügyben 2009. december 18-án hozott végzésében (EBHT-KSZ 2009., I-A-1-511. o. és II-A-1-2771. o.) elrendelte a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését a Közszolgálati Törvényszék eljárást befejező határozatának meghozataláig.

40 Az Európai Unió Törvényszékének elnöke, helyt adva a Parlament által előterjesztett fellebbezésnek a T-103/10. P(R). sz., Parlament kontra U ügyben 2010. április 27-én hozott végzésében hatályon kívül helyezte a Közszolgálati Törvényszék elnökének fent hivatkozott végzését, mivel ez utóbbi tévesen vélte úgy, hogy a jelen esetben teljesült a sürgősségre vonatkozó feltétel, és a Törvényszék elnöke, maga határozván a kérdésben, elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

41 A személyzeti szabályzat 91. cikke (4) bekezdésének megfelelően a Közszolgálati Törvényszék felfüggesztette az alapeljárást a 2010. február 5-i – ugyanezen a napon közölt – határozat meghozataláig, amelyben a kinevezésre jogosult hatóság elutasította a panaszt.

42 A felperes azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Parlamentet a minden jog fenntartása mellett 15 000 euróra becsült nem vagyoni kár megtérítésére;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

43 A Parlament kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze az összes költség viselésére.

A jogkérdésről

44 Keresetének alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyeket a következőkre alapít: az első jogalapot a személyzeti szabályzat 24. cikkében és a belső szabályzat 8. cikkében előírt gondoskodási kötelezettség megsértésére, a második jogalapot a személyzeti szabályzat 59. cikke (5) bekezdésének megsértésére és a harmadik jogalapot a belső szabályzat 12. cikke (2) bekezdésének megsértésére.

A személyzeti szabályzat 24. cikkében és a belső szabályzat 8. cikkében előírt gondoskodási kötelezettség megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

45 A felperes megjegyzi, hogy 2006-tól kezdődően kommunikációs problémái voltak a munkatársaival, jóllehet ebben az időszakban a szakmai teljesítménye még megfelelő volt. 2007-ben a felperessel szemben felzárkózási eljárás indult. Még ha a felperes egyet is ért azzal, hogy az egységvezetője ezen eljárás megindulásakor nem tudhatta, hogy az észlelt szakmai alkalmatlanság egészségügyi okoknak tulajdonítható-e, erre vonatkozóan nagyon határozott jelek mutatkoztak a felperes „X” egységhez való áthelyezése után. A felperes ebben a vonatkozásban hivatkozik az egységvezetője és a szervezeti egység egyik tanácsosa között 2008. november 5-én megtartott találkozóról készült beszámolóra.

46 A felperes elismeri, hogy vonakodott elismerni a pszichológiai problémák fennállását, és minden segítséget visszautasított. Mindazonáltal, az a személy, aki személyiségzavarban szenved – amelyet az a pszichiáter diagnosztizált, akitől a Parlament orvosi szolgálata tanácsot kért –, rendkívül nehezen ismeri fel a betegség fennállását, mivel az érintett természetesnek és elkerülhetetlennek tekinti a betegséghez kapcsolódó magatartásokat.

47 Márpedig az első értékelő mindennek ellenére a felperes elbocsátását javasolta. A felperes hozzáteszi, hogy a bizottság a véleményében hangsúlyozta azt a feltételezést, amely szerint a felperes által tapasztalt szakmai nehézségeknek egészségügyi eredete lehet, és a bizottság határozottan felhívta az adminisztrációt, hogy ellenőrizze ezen feltételezés megalapozottságát.

48 A felperes megjegyzi, hogy a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében az adminisztrációnak gondoskodási kötelezettsége van az alkalmazottai vonatkozásában. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ez a kötelezettség, valamint a gondos ügyintézés elve magában foglalja, hogy az adminisztrációnak, amikor a tisztviselő helyzetéről határoz, figyelembe kell vennie az összes releváns körülményt, amely a döntését befolyásolhatja, és ennek során nemcsak a szolgálati érdekre, hanem a tisztviselő érdekeire is tekintettel kell lennie. Az adminisztrációt fokozott gondoskodási kötelezettség terheli az olyan súlyos következményekkel járó határozat esetén, mint a szakmai alkalmatlanság miatti elbocsátás.

49 Az értékelő – mivel a jelen esetben úgy döntött, hogy nem tájékoztatja azonnal a Parlament orvosi szolgálatát a felperesnél az „X” egységhez való áthelyezését követően gyanított pszichológiai problémákról – megsértette a személyzeti szabályzat 24. cikkében és a belső szabályzat 8. cikkében, és közelebbről annak (5) bekezdésében előírt gondoskodási kötelezettséget. Még ha a felperes sem a problémái fennállásának elismerésére, sem az együttműködésre nem volt hajlandó, a felperes által a

feladatai gyakorlása során tapasztalt nehézségek lehetséges egészségügyi eredetére vonatkozó gyanú esetén az adminisztrációnak a gondoskodási kötelezettsége alapján be kellett volna fejeznie, vagy legalábbis fel kellett volna függesztenie a szakmai alkalmatlanság megállapítása iránti eljárást, és további vizsgálatot kellett volna kérnie az orvosi szolgálattól. A pszichiáter, akitől az orvosi szolgálat tanácsot kért, a véleményében „határeseti személyiségzavart" diagnosztizált, aminek még inkább azt kellett volna eredményeznie, hogy az adminisztráció az említett módon jár el.

50 A felperes a 2010. április 27-i levelében eljuttatta a Közszolgálati Törvényszék Hivatalához Dr. H. pszichiáter jelentését, aki a felperes 2010. április 21-i kikérdezését és megvizsgálását követően súlyos személyiségzavart és nyilvánvalóan a pszichózis irányába tartó kiegyenlítődési zavart állapított meg. A felperes az újabb bizonyíték késedelmes benyújtását azzal a körülménnyel igazolta, hogy Dr. H., akitől már 2010 januárjában kértek vizsgálati időpontot, csak április 21-én tudott rendelkezésre állni.

51 A Parlament bevezetőként előterjeszti, hogy a jelen esetben nincs jelentősége a személyzeti szabályzat 24. cikkére való hivatkozásnak, mivel ez a rendelkezés nem a gondoskodási kötelezettségre, hanem az intézményeket terhelő segítségnyújtási kötelezettségre vonatkozik. A Parlament úgy véli, hogy ebből következően csak a belső szabályzat 8. cikkének állítólagos megsértésével kapcsolatos felperesi érvekre kell válaszolnia.

52 A Parlament ebben a vonatkozásban megjegyzi, hogy a felperes teljesítményének romlása – amely többek között a rábízott feladatok megfelelő elvégzésére vonatkozó motiváció és akarat hiányának köszönhető – a véglegesítése után kezdett nyilvánvalóvá válni.

53 A szociális asszisztens, aki 2008 szeptemberében a Fordítási és kiadási főigazgatóság humánerőforrás szervezeti egysége vezetőjének kérésére elment a felperes munkahelyére, nem állapított meg különösebb rendellenességet. Ezenfelül a felperes nem reagált pozitívan vagy konstruktívan a szociális asszisztens által részére felajánlott segítségre.

54 Ehhez hasonlóan a Parlamentnek az az orvosszakértője, akihez a felperes végül, 2008. november 20-án elment, szintén nem állapított meg egészségügyi rendellenességet, és a szociális asszisztenshez irányította a felperest.

55 A Parlament hangsúlyozza, hogy az intézménynek a felperes segítésére irányuló mindezen erőfeszítései ellenére a felperes továbbra is arra panaszkodott, hogy a felettesei nem értik a gondolkodásmódját. A Parlament ezt azzal egészíti ki, hogy a felperes nem érezte magát jól a multikulturális és nemzetközi környezetben, és számos alkalommal mutatott bizonyos megvetést a Parlamenttel, az Unióval és a munkájával szemben, ami a lemondására vonatkozó szándékának kifejezéséig terjedt.

56 A Parlament úgy véli, hogy a jelen esetben megfelelően alkalmazták a belső szabályzat 8. cikkét. Ugyanis a felzárkózási eljárás megindításának időpontjában, azaz a belső szabályzat 7. cikkében előírt kezdeti megbeszélésen, amelyre 2007. július 9-én került sor, a végső értékelő állítólag megállapította, hogy nem szükséges tájékoztatást kérni az orvosi szolgálattól, mivel a felperesnél nem észlelte a szakmai alkalmatlanság olyan jeleit, amelyeket egészségügyi okokra lehetne visszavezetni. Állítólag maga a felperes sem hivatkozott ilyen okok fennállására. Ennélfogva a végső értékelő a belső szabályzat 8. cikkének (1) bekezdésével teljes összhangban járt el.

57 Egyebekben a pszichiáter, akitől az orvosi szolgálat 2009 augusztusában tanácsot kért, a felperes vizsgálatát követően egyértelműen megállapította, hogy semmilyen elmezavar nem áll fenn. E körülmények között ez a diagnózis egyáltalán nem zárja ki az adminisztráció azon álláspontjának helyállóságát, hogy nincs egészségügyi oka a felperes szakmai alkalmatlanságának. Mindenesetre ennek az orvosnak a jelentése nem bizonyította, hogy összefüggés állna fenn az említett orvos által a felperesnél megállapított személyiségzavar és a szakmai alkalmatlanság között. A Parlament úgy véli, hogy ebből még a diagnosztizált személyiségzavar fennállása esetén is levonható az a következtetés, hogy a felperes képes volt a munkája megfelelő elvégzésére.

58 A Parlament ezt azzal egészíti ki, hogy a felperes által a feladatai ellátása során elkövetett hibák súlyossága és gyakorisága akadályozta a szervezeti egység megfelelő működését. Bármilyen együttműködést lehetetlenné tett a felperesnek a szervezeti egységen belüli sértő viselkedése, és különösen az, hogy határozottan megtagadta, hogy bizonyos nemzetiségű vagy etnikai származású munkatársakkal dolgozzon.

59 A Parlament vitatja a fenti 24. pontban említett, 2008. november 5-i találkozóról készült beszámolónak adott értelmezést. E találkozó során mindössze azt javasolták, hogy a kísérjék fokozott figyelemmel a felperes munkáját és a szervezeti egységben tanúsított magatartását, valamint jegyezzenek fel minden olyan részletet, amely segítheti a végső értékelőt a felperes szakmai jövőjére vonatkozó döntés meghozatala során. Azt is hangsúlyozták, hogy minden lehetséges erőfeszítést megtettek annak érdekében, hogy a felperesnek szükség esetén pszichológiai segítséget nyújtsanak, a felperes azonban mindig tagadta, hogy pszichológiai problémái lennének, és minden segítséget visszautasított. A Parlament szerint az erről a találkozóról készült beszámolóból egyáltalán nem tűnik ki, hogy ez alkalommal kinyilvánították volna, hogy egészségügyi jellegű okok állhatnak a felperesnél a véglegesítése óta tapasztalt szakmai nehézségek hátterében, és hogy a felperesnek „pszichológiai segítségre van szüksége”.

60 A Parlament kétségeit fejezi ki a felperes azon állítását illetően, amely szerint a felperes vonakodott elismerni, hogy pszichológiai jellegű problémái lennének, mivel a Parlament orvosszakértője szerint a felperest pszichiáter kezelte, ezért szükségszerűen tudatában volt annak a ténynek, hogy pszichiátriai jellegű problémái vannak, amelyekről számot tudott volna adni a felzárkózási eljárás során.

61 A Parlament végül vitatja a bizottság véleményének jelentőségét. A Parlament hangsúlyozza, hogy a bizottság nem orvosokból áll, és a véleményét 2009. május 14-én adta. Márpedig 2009 májusában a kinevezésre jogosult hatóság alapul vehette a Parlament orvosszakértőjének néhány hónappal korábban, 2008 novemberében a felperesnek ugyanezen időszakban való megvizsgálását követően megfogalmazott megállapításait is, amelyek szerint nem áll fenn egészségügyi rendellenesség.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

62 A felperes lényegében azt állítja, hogy Parlament – azáltal, hogy a megtámadott határozat meghozataláig annak ellenére lefolytatta a szakmai alkalmatlanság kezelésére irányuló eljárást, hogy az eljárás során számos jel alapján észrevehető volt a felperes szakmai nehézségeinek lehetséges egészségügyi eredete – megsértette a személyzeti szabályzat 24. cikkében és a belső szabályzat 8. cikkében előírt gondoskodási kötelezettséget. A felperes kifejti, hogy a gondoskodási kötelezettség egyértelmű kötelezettségként írja elő az adminisztráció számára, hogy orvoshoz forduljon abban az esetben, ha valamely tisztviselőnél pszichológiai zavar jeleit mutatják ki.

63 Ebben a vonatkozásban úgy kell értelmezni a felperes által felhozott első jogalapot, hogy az lényegében a gondoskodási kötelezettség megsértésén alapul – amely kötelezettség többek között a belső szabályzat 8. cikkében konkretizálódik –, és nem kell feltétlenül megvizsgálni a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján a szűkebb értelemben vett segítségnyújtási kötelezettség hatályát.

64 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az adminisztráció gondoskodási kötelezettségének az ítélkezési gyakorlat által kialakított fogalma a kölcsönös jogok és kötelezettségek közötti egyensúlyt tükrözi, amelyet a személyzeti szabályzat hozott létre az adminisztráció és annak alkalmazottai közötti viszonyokban. Ez az egyensúly többek között magában foglalja, hogy az adminisztráció a tisztviselője helyzetéről való döntéshozatal során tekintettel van a döntést befolyásoló összes körülményre, és így nemcsak a szolgálati érdeket, hanem az érintett tisztviselő érdekeit is figyelembe veszi (a Bíróság 33/79. és 75/79. sz., Kuhner kontra Bizottság egyesített ügyekben 1980. május 28-án hozott ítéletének [EBHT 1980., 1677. o.] 22. pontja és a C-298/93. P. sz., Klinke kontra Bíróság ügyben 1994. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-3009. o.] 38. pontja).

65 A gondoskodási kötelezettség előírja az adminisztráció számára, hogy a tisztviselőt terhelő feladatok ellátása során a tisztviselő által tapasztalt nehézségek egészségügyi eredetére vonatkozó gyanú felmerülése esetén minden szükséges erőfeszítést megtegyen annak érdekében, hogy eloszlassa ezt a gyanút az említett tisztviselő elbocsátására vonatkozó határozat meghozatala előtt (lásd analógia útján a Törvényszék T-145/01. sz., Latino kontra Bizottság ügyben 2003. február 26-i ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-59. o. és II-337. o.] 93. pontját).

66 Ez a követelmény magában a belső szabályzatban is tükröződik, mivel az említett szabályzat 8. cikke előírja, hogy a végső értékelőnek bizonyos körülmények között a Parlament orvosi szolgálatához kell fordulnia, ha olyan tényekről szerez tudomást, amelyek azt mutathatják, hogy a tisztviselőnek felrótt magatartás egészségügyi eredetű lehet.

67 Ezenfelül a gondoskodási kötelezettség által az adminisztráció számára előírt kötelezettségek lényegesen magasabb szintűek, ha egy olyan tisztviselő sajátos helyzetéről van szó, akivel kapcsolatban kétség merült fel az elmeállapotát és ebből következően azon képességét illetően, hogy hatékonyan megvédje a saját érdekeit (lásd ebben az értelemben a Közszolgálati Törvényszék F-17/05. sz., de Brito Sequeira Carvalho kontra Bizottság ügyben 2006. december 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-1-149. o. és II-A-1-577. o.] 72. pontját). Ez még inkább így van, ha a jelen esethez hasonlóan az érintett tisztviselőt az elbocsátás veszélye fenyegeti, tehát sebezhető helyzetben van.

68 A jelen esetben a felperesnek az „X” egységbe való beilleszkedésére vonatkozó 2008. november 5-i találkozó beszámolójából – amelyet a főigazgatónak és az irodavezetőnek küldtek el – kitűnik, hogy a felperes jószándékúnak mutatkozik, azonban kommunikációs problémái vannak a munkatársaival, a magatartása miatt elszigetelődik a szervezeti egységén belül, és a szóban forgó egység vezetője attól tart, hogy ez a magatartás hosszú távon rontja a légkört a szervezeti egységben. A beszámoló azt is jelezte, hogy számos erőfeszítést tettek arra vonatkozóan, hogy a felperes számára pszichológiai segítséget nyújtsanak – szükség esetén orvos vagy szociális munkás útján –, de a felperes tagadta, hogy problémái lennének, és minden segítséget elhárított.

69 Egyébiránt a felperes elbocsátására vonatkozó javaslatról megkérdezték a bizottság véleményét. A bizottság a 2009. május 14-én elfogadott véleményében megállapította, hogy a felperes nem képes a számára kijelölt szakmai feladatokat kielégítően ellátni, és a Parlamenthez hasonló multikulturális környezetben dolgozni. A bizottság azt is megállapította, hogy az adminisztrációnak meg kell vizsgálnia, hogy a felperes szakmai alkalmazkodásra való képtelensége egészségügyi okokra vezethető-e vissza. Végül a bizottság jóváhagyta az elbocsátásra vonatkozó javaslatot, amennyiben bizonyítják, hogy a felperes szakmai alkalmazkodásra való képtelensége nem egészségügyi okoknak tudható be, vagy amennyiben a felperes visszautasítja azokat az orvosi vizsgálatokat, amelyek a szakmai nehézségei egészségügyi eredetének cáfolatához szükségesek.

70 Meg kell állapítani, hogy a vélemény tartalmának nagy része a felperes szakmai nehézségei és az elmeállapota közötti esetleges összefüggésről szól.

71 A véleményben tehát a bizottság jelezte, hogy a felperessel együtt dolgozó bizonyos személyek közölték a bizottsággal, hogy kétségeik vannak a felperes elmeállapotát illetően, a felperes meghallgatása alapján magának a bizottságnak is az volt a határozott benyomása, hogy a felperes elmeállapota labilis, illetve zavart.

72 A bizottság azt is jelezte a véleményben, hogy az általa lefolytatott meghallgatások alapján megállapítást nyert, hogy a felperes feletteseinek az az egybehangzó véleménye, hogy a felperes kevéssel a véglegesítése után elkezdett szokatlanul viselkedni, amely viselkedés magában foglalt többek között a munkatársaival szembeni időszakos antiszociális kitöréseket, a feladatai elvégzésének – nyilvánvaló ok nélküli, vagy excentrikus okokból való – megtagadását, továbbá illetlen kitörő nevetéseket.

73 Ezenfelül a bizottság véleménye számos tényt nyilvánvalóvá tett: a Fordítási és kiadási főigazgatóság 2008 augusztusában érintkezésbe lépett a Parlament orvosi szolgálatával, és a szolgálat, az általa már 2006 decemberében kimutatott „esetleges depresszió jeleinek” ismételt vizsgálata céljából találkozót javasolt a felperesnek, a felperes azonban nem válaszolt a felhívásra; a Fordítási és kiadási főigazgatóság ekkor a Parlament szociális szolgálata közbenjárását kérte, de a felperes ezt a szolgálatot visszautasította. Az is kitűnik az aktából, hogy többek között orvos útján pszichológiai segítséget javasoltak a felperesnek, amikor az 2008 végén az „X” egységnél dolgozott, de a felperes minden segítséget visszautasított.

74 Természetesen az adminisztráció köteles ügyelni arra, hogy a tisztviselő vagy az alkalmazottak ne hivatkozzanak visszaélésszerűen vagy csalárd módon a személyzeti szabályzat alapján – különösen pedig a rokkantsági kockázat fedezete vonatkozásában – fennálló jogaikra.

75 Mindazonáltal a fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az adminisztráció már a 2008-as év végén – vagy legalábbis 2009 májusában, amikor a bizottság elfogadta a véleményt – elegendő bizonyítékkal rendelkezett arra, hogy feltételezhesse, hogy a felperesnek felrótt magatartás egészségügyi jellegű okoknak tudható be. Ezen körülmények között az adminisztráció feladata volt, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt minden erőfeszítést megtegyen annak megállapítása érdekében, hogy nem ez a helyzet.

76 Márpedig a Parlament a védekezésében mindössze azt állítja, hogy a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában az adminisztráció olyan bizonyítékok álltak a rendelkezésére, amelyek alapján az adminisztráció úgy vélhette, hogy a felperes szakmai nehézségeinek nincs egészségügyi eredete.

77 A Parlament éppen csak a szociális asszisztensének 2008 szeptemberében a felperes munkahelyén tett látogatása utáni értékelését hozza fel, és az orvosszakértőjének az értékelését, aki a 2008. november 20-i vizsgálat során nem állapított meg egészségügyi jellegű rendellenességet.

78 Mindazonáltal a szükséges orvosi szakértelemmel nem rendelkező szociális asszisztens értékelése alapján az adminisztráció nem cáfolhatja az egyik alkalmazottja által tapasztalt szakmai nehézségek egészségügyi eredetének gyanúját.

79 A Parlament orvosszakértője által a 2008. november 20-án elvégzett „vizsgálatra” vonatkozóan az aktához csatolt egyetlen bizonyíték egy 2009. október 27-i elektronikus levél, amely a következőket fejti ki:

„Megbeszélést folytattam a [felperessel] a szociális asszisztens jelenlétében annak érdekében, hogy a vizsgálatot a [felperes] által tapasztalt szociális aspektusokra is kiterjesszék. A megbeszélés során semmi különös nem történt.”

80 Márpedig ebből az elektronikus levélből nem tűnik ki, hogy a Parlament orvosszakértője, aki egyébiránt nem pszichiáter, a megbeszélés után diagnózist készített volna, vagy hogy ezen megbeszélés alapján következtetéseket vont volna le a felperes által tapasztalt szakmai nehézségek esetleges egészségügyi eredetére vonatkozóan; ugyanis az orvosszakértő mindössze arról számol be, hogy a megbeszélés megtörtént, és azon nem történt lényeges esemény.

81 Ennélfogva nem tűnnek kellően meggyőzőnek azok a bizonyítékok, amelyekre a Parlament hivatkozik.

82 A Parlament kiváltképpen nem számol be arról, hogy az adminisztráció bármilyen lépést tett volna a bizottság véleményéről való tudomásszerzése és a megtámadott határozat elfogadása között.

83 Márpedig különösen az eljárásnak ebben a szakaszában kellett volna lépéseket tenni annak meghatározása érdekében, hogy egészségügyi eredetűek-e a felperes szakmai nehézségei, mivel a bizottság ezt javasolta, és ez utóbbi – amely képes volt rá, hogy alaposan megvizsgálja a felperes helyzetét – kifejezetten említést tett annak a lehetőségéről, hogy összefüggés van a felperes szakmai nehézségei és elmeállapota között.

84 Ezenfelül ezen vélemény fényében az összes felajánlott segítség felperes általi ismételt megtagadását az adminisztráció a jelen esetben ésszerűen értelmezhette a felperes részéről annak lehetséges megtagadásaként, hogy szembenézzen azzal, hogy elmezavarban szenved, ennélfogva annak jeleként, hogy a felperes az egészségi állapota miatt nem képes a saját érdekeinek megfelelő védelmére. Az a körülmény, hogy a felperest pszichiáter kezelte, egyáltalán nem bizonyítja, hogy a felperes képes lett volna az elmezavarának felismerésére, az inkább arra szolgáltathatott okot, hogy a Parlament nagyobb körültekintéssel járjon el.

85 A fent kifejtettek szerint adott esetben az intézmény egyértelmű kötelezettségét eredményezheti, ha a tisztviselő nem képes eljárni a saját ügyében és felmérni a betegségének fennállását; és még inkább akkor, ha a jelen esethez hasonlóan az érintett tisztviselőt az elbocsátás veszélye fenyegeti, tehát az sebezhető helyzetben van. Következésképpen ebben a sajátos összefüggésben az adminisztráció köteles ragaszkodni ahhoz, hogy a felperes elfogadja, hogy további orvosi vizsgálatnak vessék alá, hivatkozva az intézmény azon jogára, hogy a tisztviselőt az orvosszakértővel megvizsgáltassa, továbbá a személyzeti szabályzat 59. cikkének (5) bekezdése alapján fennálló jogra, amely szerint a tisztviselő kötelezhető arra, hogy a betegszabadságra menjen, ha azt egészségi állapota megköveteli.

86 Márpedig a Parlament nem bizonyítja, sőt nem is állítja, hogy az előző pontban közelebbről felidézett helyzetben a bizottság véleményéről való tudomásszerzését követően különleges erőfeszítéseket tett volna annak érdekében, hogy rávegye a felperest az orvosi vizsgálatra. Egyébiránt a megtámadott határozat a vélemény ellenére sem ejt szót erről a vonatkozásról, és abban egyáltalán nem szerepelnek az orvosi jellegű vizsgálat teljes hiányát igazoló okok.

87 A felperes vonatkozásában a gondoskodás hiánya annál is inkább megmagyarázhatatlan, mivel a Parlament, annak ellenére, hogy már elfogadta a megtámadott határozatot, késedelem nélkül megbízott egy pszichiátert a felperes vizsgálatával azt követően, hogy a felperes 2009 augusztusában megjelent az említett szervezeti egységnél. A Parlament ez utóbbi határozata – amelyet alig egy hónappal a megtámadott határozat után fogadott el – megerősíti, hogy szükség volt a felperes szakorvosi vizsgálatára, következésképpen nyilvánvalóvá teszi a vitatott elbocsátáshoz vezető eljárás hiányosságait.

88 Márpedig a felperes ezen orvosi vizsgálatának meg kellett volna előznie a kilátásba helyezett elbocsátó határozat elfogadását, amely adott esetben igazolt lehetett volna, ha a szakvéleményt adó orvos ténylegesen cáfolta volna, hogy a felperesnek felrótt magatartásnak bármilyen egészségügyi oka lehetne.

89 A fentiek összességére figyelemmel, anélkül hogy szükséges lenne dönteni a felperes által 2010. április 27-én felajánlott bizonyítékok elfogadhatóságáról, meg kell állapítani, hogy a Parlament nem tett meg minden szükséges erőfeszítést annak érdekében, hogy eloszlassa a felperes szakmai nehézségei egészségügyi eredetének gyanúját, ennélfogva megsértette a gondoskodási kötelezettséget és ebből következően a belső szabályzat 8. cikkét.

90 Ennélfogva, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a felperes által hivatkozott többi jogalapot, helyt kell adni az első jogalapnak, és ebből következően meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot.

A kártérítési kérelemről

91 A felperes az általa állítólag elszenvedett nem vagyoni kár megtérítéseként, minden jogának fenntartása mellett, 15 000 euró megfizetését kéri.

92 A Parlament hangsúlyozza, hogy a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy miből tevődik össze az őt ért kár, ebből következően elfogadhatatlannak tekinti a kérelmét.

93 A Parlament másodlagosan úgy véli, hogy a felperes nem bizonyította a felrótt cselekmények jogellenességét.

94 Ebben a vonatkozásban nehezen vitatható, hogy a Parlamentnek a fenti 87. pontban megállapított jogellenes magatartása nem vagyoni kárt okozott a felperesnek.

95 Mindazonáltal a jogellenes aktus visszamenőleges hatállyal való megsemmisítése önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelenti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott (a Bíróság 44/85., 77/85., 294/85. és 295/85. sz., Hochbaum és Rawes kontra Bizottság egyesített ügyekben 1987. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 3259. o.] 22. pontja; a Törvényszék T-116/03. sz., Montalto kontra Tanács ügyben 2004. november 9-én hozott ítéletének EBHT-KSZ 2004., I-A-339. o. és II-1541. o.] 127. pontja és a T-10/02. sz., Girardot kontra Bizottság ügyben 2006. június 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-129. o. és II-A-2-609. o.] 131. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-6/07. sz., Suvikas kontra Tanács ügyben 2008. május 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-151. o. és II-A-1-819. o.] 151. pontja), feltéve, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független és a megsemmisítéssel teljes mértékben nem helyrehozható nem vagyoni kár érte (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-343/87. sz., Culin kontra Bizottság ügyben 1990. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-225. o.] 27. és 28. pontját).

96 A jelen esetben feltehetően megviselte a felperest az igazságtalanság, a csalódottság és a bizonytalanság érzése, ezt a kárt azonban megfelelően és elégségesen jóvátette a megtámadott határozat megsemmisítése, amely ezt a kárt okozta.

97 Ebből következően el kell utasítani a kártérítési kérelmet.

A költségekről

98 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 1. §-a alapján – valamint ugyanezen szabályzat II. címe 8. fejezetének rendelkezéseire tekintettel – a pervesztes fél köteles a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen cikk 2. §-a értelmében, ha az méltányosság alapján indokolt, a Közszolgálati Törvényszék úgy határozhat, hogy a pervesztes felet csak a költségek egy részének viselésére kötelezi, vagy e címen nem kötelezi a költségek viselésére.

99 A jelen ítéletben kifejtett indokok alapján lényegében a Parlament a pervesztes fél. Továbbá a felperes kifejezetten kérte, hogy a Törvényszék az alperest kötelezze a költségek viselésére. Mivel a jelen ügy körülményei nem indokolják az eljárási szabályzat 87. cikke 2. §-ának alkalmazását, a Parlamentet kell kötelezni az összes költség viselésére.

A fenti indokok alapján

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Közszolgálati Törvényszék megsemmisíti az U elbocsátásáról szóló, 2009. július 6-i európai parlamenti határozatot.

2) A Közszolgálati Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Közszolgálati Törvényszék a Parlamentet kötelezi az összes költség viselésére.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. október 28-i nyilvános ülésen.

W. Hakenberg
hivatalvezető

H. Tagaras
elnök